

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРЪСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

ОТКРИХА КНИГОВЕЗСКО ЗАВЕДЕНИЕ

ВЕЩИ МАЙСТОРИ

отъ 1. Арилъ т. г.

въ зданието на Д-ръ Медициаловъ, — Шуменъ
(срещу читалище „АРХ. МИХАИЛЪ“.)

Приематъ да изработватъ разни видове отъ
най-простата до най-люксовни подвързии на
КНИГИ и РЕГИСТРИ.

Специална подвързия на църковни и Богослу-
жебни книги.

Ив. Алексиевъ & Вл. Каракашевъ.

По малко чувства, -- по вече разумъ!

Много по-рано отъ Христа
премудрия Царь Соломонъ
казвалъ на родителитъ: „Който
обича децата си, да не скжпи
казанието и строгостта!“
Вижда се, че и тогава сж
не намирали много родители,
които твърде много сж оби-
чали и галели децата си, но
не по-малко сж били тѣ и
презъ времето на известния
възпитателъ на деца, френския
Епископъ fenelon, който преди
253 год. така е викалъ, за да
не опомнятъ твърде много влю-
бенитъ въ рожбитъ си роди-
тели:

„Да се грижимъ за децата,
безъ обаче тѣ да разбератъ,
че ние твърде много мислимъ
и се занимаваме съ тѣхъ. Дай
видъ, че поставяме ги следихъ,
но не за това, че ти си увле-
ченъ отъ красотата или спо-
собноститъ имъ, — а само че си
имъ най-добрия приятелъ и за-
щото тѣ иматъ протояно нуж-
да да бждатъ подкрепени, а
най-вече съветвани и упжтва-
не.“
„Вследствие на тия мждри съ-
вети, преживявания и наблю-
дения, мнозина целували де-
цата си само тогава, когато тѣ
спяли. Е добре, днесъ родите-
литъ се надпреварватъ да хва-
лятъ децата си въ тѣхно дори
присъствие и публично да
имъ засвидетелствуватъ без-
граничната си и гореща лю-
бовъ. Нека си кажемъ исти-
ната, че днесъ много родители
сж стигнали до положение да
се кланятъ предъ децата си
както предъ св. икони. Съ една
думъ, днесъ родителитъ твѣ-
рде много се занимаватъ съ
децата си и всичко възможно
правятъ да имъ втълпятъ въ
главата, че цѣль свѣтъ ги гле-
да и удивлява било отъ кра-
сотата имъ, било отъ облекъ-
ството имъ, било отъ ловкостта
или кокетството имъ.

Какъ може да се обясни
това?
Нима е възможно, щото въ
едно сравнително кжсо време
човѣкъ да е успѣлъ да про-
мѣни тѣй корено душата си?
Не ми се вѣрва. Нещата о-
баче като че ли така стоятъ.
Въ всѣки човѣкъ има изве-

стни наклонности, които по на-
ша воля или неволя избиватъ
навнѣ и тѣрсятъ начинъ да
бждатъ удовлетворени или из-
ползвани.

Така напр. всѣко дете трѣ-
бва да припка и играе, защото
чувства една растяща сила
у него, която непременно трѣ-
бва да иждиви. Сжщо така въ
всѣки човѣкъ, а особено у же-
ната, има силна наклонностъ да
обича (майчината обичъ) която
трѣбва да се иждиви. Така се
тълкува дето се намиратъ мжже
а особено жени, които като
нѣмаатъ деца, които да обичатъ,
—прибиратъ въ дома си ку-
чета, котки или папагали, ко-
ито гледатъ, или по право ка-
зано, за които се грижатъ, ка-
като майката и бащата се гри-
жатъ за децата си. Това чув-
ство винаги е било у човѣка,
но въ миналото силна бѣ и
върата въ Бога, и за това ни-
кой не обичаше себе си,
или децата си, повече отъ Бога.
Защо? Защото тогава вси-
чки знаяха и разбираха сми-
съла на евангелскитъ думи:
„Който обича синтъ или дѣ-
щеря си по-вече отъ Менъ, не
е достоенъ за Менъ“.

Нѣкогашъ хората дори и
при нѣмане деца не биха си
иждивили любовта грижейки
се за разни чисти и нечисти
животни.
Въ такива печални случаи,
тѣ биха отправили любовта си
къмъ Бога и къмъ благолепи-
ето на Неговия домъ; къмъ
грижата за беднитъ, нещас-
нитъ, онеправданитъ въ жи-
вота, но въ никой случаи и
къмъ нѣща, които никому пол-
за не донасятъ и като така,
не заслужаватъ най-нежнитъ
чувства на човѣка въ такъвъ
размѣръ, въ каквѣто ги виж-
даме.

Искамъ да кажа, че нѣко-
гашъ човѣкъ, ималъ той деца
или не, винаги отъ сърдѣ-
цето на любовта си е отдѣ-
лялъ единъ голѣмъ дѣлъ Богу.
А днесъ?

Днесъ по-вечето отъ хората,
като забравятъ за свотѣ за-
дѣлжения къмъ Бога, денемъ
и нощемъ умѣтъ и вниманието

си съсрѣдоточватъ върху де-
цата си до степенъ на захласъ
Дали за доброто на нѣкого
правятъ това?

Разбира се, че не.
Защото внѣ отъ тежкия
грѣхъ, що вършимъ спрямо
Благия и Всесилния Богъ, — ние
чрезъ тая не добре обмислена
и безрезервна любовъ — пъл-
нимъ свѣта съ себелюбиви,
горделиви, надменни, злѣчни,
нетърпеливи, неразждливи и
неразбрани деца. Това сж не
добри граждани и не добри
християни, надъ които трудно
влиае училището и църквата,
а твърде леко улицата.

Свещ. Икономовъ.

Благотворителностъ.

Ако въ нравствения животъ
има толкова поле, въ което на-
шето поколение да си е изво-
ювало известно, пространство,
то това е туй на благотвори-
телността. Въ други области
нашата дейностъ стои сигурно
задъ тази на нашитъ предци.
Въ благотворителността ние
надминаваме всички. Никого
не се е помагало тѣй разно-
образно и тѣй щедро като сега.
Преди не е имало тѣй много
дружества и заведения за сла-
би, болни, бѣдни, нуждаещи
се отъ покровителство въ най-
широкъ смисълъ. При събира-
не помощи се явява съревно-
вание. Случва се, че двама съ-
бирачи въ удивление се поз-
дравяватъ при една и сжща
врата. Ако щедрата ржка да
означаваше най-отличителния
признакъ на християнина, тога-
ва числото на християнитъ въ
наше време би било по-голѣмо
отъ когато и да било.

Обаче истина ли щедрата
ржка е главното? Тя ли е сми-
вола на благотворителността?
Едно нѣщо трѣбва да не за-
бравяме. Има неизброими слу-
чайи, гдето тоя, които има дос-
татъчно щедра ржка, стои на-
пълно безсиленъ. Какво се по-
мага на изморения, ако му пу-
на въ ржката една златна мо-
нета? Какво ще дамъ на разо-
чарования, на огорчения чрезъ
една банкнота? Той ще си ус-
трои празденство, ако е още
способенъ да се весели праз-
днично и за день ще забрави
нуждата си. Но следъ това?
Какво благоразполага матери-
ална помощъ тогава, който отъ
борбата на сърдцето и отъ
бъркотитъ житейски се стре-
ми къмъ миръ? Може да му
бжде подарено цѣло състояние
—той е все тѣй отдалеченъ
отъ цѣльта, както и по-преди,
или даже още повече. А какъ
много миротърсатели, какъ
много разочаровани и измо-
рени шествуватъ презъ наше
време?!

Висшата и тѣкмо въ сегашно
време тѣй нуждна форма на
благотворителностъ, нѣма ни-
що общо съ материални нѣща.
Тукъ става дума за най-дели-
катнитъ, най-нежни и най-
потайни отношения между насъ
хората, между нашитъ души,
не — нашитъ тѣла.

Който иска да упражнява
такава благотворителностъ,
трѣбва преди всичко друго да
постави собственото си азъ
съ всичкитъ му желания, пре-
тенции, грижи и надежди задъ

онова „Ти“, което въ своята
нужда му се изпечва насрѣща.
Той трѣбва да се отрече отъ
себе си и то не съ насилие,
не съ стрѣскане, но съвсемъ
спокойно, тѣй самопонятно,
както напр. една истинска май-
ка би забравила собственитъ
си интереси въ грижитъ за
благосъстоянието на чедото си.
Той трѣбва да бжде винаги
способенъ и готовъ да разтрѣ-
би въ сърдцето си широко и
праздно пространство, въ кое-
то той да остави да се влива
всичко, що притѣснява другия.
Душата му трѣбва да прили-
ча на гостоприемънъ приютъ,
гдето всѣки, който иде отъ
пжтъ, може да намѣри кжсъ
хлѣбъ и нощенъ покой. Вжт-
решно трѣбва да бжде разтво-
ренъ, да има добра воля, да
може да разбира всѣкиго име-
но въ неговата особена нужда
и въ неговото стѣснително по-
ложение, — това е основата на
всѣка благотворителностъ въ
по-дълбокъ смисълъ.

Имаме ли ние това вжтрешно
разположение? Боя се, че по-
вечето, ако сж искрени къмъ
самитъ себе си, ще трѣбва да
си признаятъ: Напротивъ. Праз-
дно пространство въ себе си
азъ имамъ, не обаче за нуж-
дитъ и страданията на други-
тѣ. Азъ никакъ на бихъ жел-
лалъ да се поставя задъ дру-
гитъ. Моето „Азъ“ за мене е
доста важно. Азъ имамъ да
права за себе си тѣй много,
че всѣко заемане съ теглото
на другиго ми е просто невъз-
можно.

Искаме ли съ право да се
гордѣемъ малко съ благотво-
рителността си, тогава трѣб-
ва преди всичко да предпри-
емемъ върху самитъ себе си
една сериозна и съвсемъ не
лека работа. Или да си кажемъ
откровенно: работа твърде теж-
ка, безкрайно трудна! Ние трѣб-
ва съвсемъ да изличимъ ес-
тественото високомерие на вси-
чки „благотворители“.

Ние трѣбва да се научимъ
да се чувствуваме между дру-
гитъ като вземащи, а не като
даващи. Трѣбва да се научимъ
да го смѣтаме даже като по-
читъ, щото нѣкой ми се от-
крива. Трѣбва да се научимъ
да разкриваме сами себе си,
да поставяме себе си внѣ
отъ центъра на желането, мис-
ленето и волята си. Това е
разбира се най-трудно, което
може да бжде изисквано отъ
човѣка. Обаче ние трѣбва да
го изискваме отъ себе си ка-
то нѣщо самопонятно. Защото
само който е до известна сте-
пенъ свободенъ отъ себе си,
може да се изпълни съ прос-
бата на другиго. А иначе нѣ-
ма никакво добротворство въ
дѣло кж духовнодушевенъ
смисълъ.

Състрадание, съпреживяване,
тѣй да преживяваш чуждата
нужда, че тя да ти стане ка-
то собствена, — това сж двор-
цитъ къмъ великото доброт-
ворство.

Б. Р. Настоящата статия е
преводъ отъ „Sweizerisches
Protestantenblatt“. Трѣбва да
се подчертае колко много ние
въ България трѣбва да рабо-
тимъ въ областта на благо-
творителността, докато стиг-
немъ даже това, което споредъ
чужденеца — авторъ на статия-
та все пакъ е недостатъчно.

Какъ да победимъ противника.

Въ Св. Писание е казано:
„Мекия языкъ кости троши.“
„Смирения, кроткия отговоръ
омекчава гнѣвътъ.“ „Добрата
и кротка дума желѣзни врата
отвара.“ Отъ тукъ можемъ да
извадимъ заключението си, че
кроткото ни отнасяне съ про-
тивника, ще го превърне отъ
вълкъ на овца, ще преобрете
бурята въ тишина. Нѣма нищо
по-силно на тоя святъ отъ лю-
бовта и кротостта. Затуй
отъ самитъ насъ зависи да
спечелимъ ли противника си
или да го направимъ още по
лютъ. Не ще и съмнение, че
щомъ раздухваме главната, тя
още по-вече пламва, но ако
я оставимъ загасва. Сжщо-
то е и съ враждата ни съ
врага. Говоримъ ли съ
него дрзко, нахално, обидно
и надменно, безъ дори да дър-
жимъ на неговото човѣшко
достоинство, то безсъмнение
раздухваме огъня на гнѣва у
него. По тоя начинъ не ще го
победимъ, а озвѣримъ. Ето
примѣръ за подражание:

Имало двама съседи. Единия
постоянно завиждалъ на другия
Всѣкакъ се стараелъ да му
навреди.

—Послушай, съседко, — ка-
залъ еднажъ завистливия. —
Азъ днесъ улотивихъ разюзданъ
коня ти въ ливадата си и го
заведохъ въ общинския капанъ.
Иди плащай сега глоба за не-
брежността си, като те пре-
дупреждавамъ, че винаги, ко-
гато срѣщна коня ти, ще по-
стѣпвамъ съ него все така.

—А азъ днесъ видѣхъ, че
кравитъ ти тѣпчатъ овеса ми,
испждихъ ги и натирихъ въ
дома ти. Тѣй ще правя всѣ-
кога, когато забележа, че
твой добитѣкъ влезе въ чуж-
да нива и те грози опасно-
стта да бждеш глобенъ, —
казалъ на обидника съседътъ
му. Тѣзи добри думи разсѣпили
сърдцето на злия, побратими-
ли се и заживѣли миренъ жи-
вотъ. Така добрия победилъ
противника си. Тѣй трѣбва
християнина да се противи
на злото.

Свещ. П. Юрдановъ.

Сборътъ на ученическитъ християнски дружества.

Той се състоя на 27, 28 и
29 априлъ, Свѣтлата недѣля,
въ Варна. Присѣтствуваха 500
делегати и гости. Присѣжстви-
ето въ заседателната зала и
манifestацията изъ града на
толкова млади хора — ученици
отъ гимназиитъ и студенти —
е подигнало живи чувства на
радостъ. Хиляди хора си каз-
ватъ: Значи лъжа е, че нашата
младежъ страни отъ Христа и
Неговата църква. Виновникътъ
за това дѣвжение въ Бълга-
рия и главенъ неговъ ржково-
дителя г. Ст. Петковъ, начал-
никътъ на културно просвѣтния
отдѣлъ при Св. Синодъ, голѣмъ
църковенъ ораторъ и
преданъ Христовъ работникъ,
заслужава отъ страна на бъл-
гарското гражданство всѣка
похвала и благодарностъ. Нему

най-добре отплащат младите християни, които той извика за организиран и деен християнски подвиг. Тяхната преданна обич е истинската награда и удовлетворение за този неуморим човък.

Съборът е бил открит с реч от Негово Високопреосвещенство Св. Варненския Митрополит Симеон. Речта на старият Архипастир е била пропита с голъма радост дето въ неговия престолен град сж се събрали въ името на Христа толкова млади българи. Отъ всъка дума е лъхало топло чувство към бащината вѣра.

Съборът е бил приветствуванъ съ телеграми и лично отъ много лица и организации, между които Св. Синодъ, Министра на Просвѣтата, Старо-Загорския Митрополитъ Павелъ, Българския желѣзничарски съюзъ, Секретарията на Свещеническия съюзъ, Богословия факултетъ, отъ дружеството „Библейски курсове“ въ София и пр. Особно мили чувства е извикала въ конгреса телеграмата на Негово Високопреосвещенство новоизбраният Русенски Митрополитъ Михаилъ, който тоже има голѣми връзки съ младежта, защото наравно съ г-на Петкова работи за създаването и закрепването на съюза.

Между другото съборът е взелъ решение: 1) Въ никое заселено мѣсто не могатъ да сжществуватъ две православни христ. дружества и 2). Членове въ християнскитъ Д-ва не могатъ да бждатъ членове на въздържателни д-ва, защото всѣки членъ на др-вото самъ по себе си е въздържателъ.

Въ църква при богослужението се е слушала обща пѣсенъ отъ членоветъ на Софийското дружество. Тъ сж пѣли необикновено хубаво и трогателно. Заседанията на сжбора сж посещавани отъ маса свѣтъ. Салона на „Кино Паласъ“ не е побралъ публиката. Сжщо така хиляденъ народъ се е стекалъ на гарата, за да изпрати конгресиститѣ. Дѣдо Симеонъ тоже много радостенъ изпратилъ до влака своитѣ гости. Варненци сж се погрижили много за удобното настаняване на гоститѣ. Направени сж разходи близо до 50 хиляди лева. Тѣхъ ще понесатъ църковнитѣ настоятелства и Добровотнo—Просвѣтнитѣ братства въ града. Идущата година съборътъ ще се състои въ Русе, а по-късно може въ Шуменъ. Такова желание сж изказали конгресиститѣ. Ползата отъ стечението на толкова младежи християни въ единъ градъ е много голѣма. Създава се настроение. Погледитѣ на цѣлото общество се обръщатъ къмъ църквата.

Една религиозна библиотека.

Въ дни на разруха, на безпжтица,—каквито сж нашитѣ,—въ душата на всѣки човъкъ, който живѣе съзнателенъ животъ, се ражда жаждата да намѣри нейде твърда опора, да намѣри нѣщо, въ което да вѣрва. И за това въ такива дни надъ живота витае лъхъ на мистицизмъ, на религиозност, който превръща всички борби, и духовни и социални, въ нѣкакви кръстоносни походи, подети не въ името на практически принципи, а въ онова на догми, въ които може само да се вѣрва.

Отражение на тая победа на религиозното чувство надъ рационалността се наблюдава всжде и въ всички отрасли на живота. Особено ясно се проявява то въ изкуствата, дето, може би, усиляването на мистицизма е една отъ причинитѣ на преобразованието на реализма, който напоследъкъ се повече и повече се отдѣля отъ натурализма и се стреми къмъ изразяване на вѣчното въ живота.

Сжщото отражение на победата на религиозното чувство е причина за се по-честото и по-често третиране на религиозни сюжети въ литературата, което най-вече се наблюдава въ Франция, дето отговаря на една силно растяща нужда у четцитѣ.

Трѣбва да се чувствува подобна нужда и у насъ, дето срѣдъ най-грубия материализъмъ се явяватъ внезапно една ли не аскетични учения, защото напоследъкъ на книжния ни пазаръ излизатъ се по-често книжки съ религиозно съдържание, измежду които особено се отдѣлятъ и се налагатъ на вниманието книжкитѣ на една нова библиотека „Св. Иванъ Рилски.“

До сега тази библиотека е издала четири малки томчета, ясно напечатани и хубаво подвързани: „Алексей челоуѣкъ божи“ отъ Борисъ Зайцевъ, „Богиня“ отъ Ив. Бунинъ, „Искушенията на дявола“ отъ Папини и „Отче нашъ“ отъ Вл. Соловьевъ. За по-нататъкъ се обещава т съчинения отъ Зинаида Хипусъ, отъ голѣмитѣ руски философи Н. Бердяевъ и Л. Шестовъ, отъ Розановъ и Мережковски. Както се вижда се голѣми имена на хора, които има що да кажатъ за вѣчнитѣ проблеми на религията. И понеже и преводитѣ на взетитѣ въ библиотеката работи сж добри,—струва ми се, че ще е добре, ако тя има успѣхъ срѣдъ публиката и свари да замѣсти за жадуващитѣ утѣха и откровения разнитѣ ефемерни издания като „Ангелска трѣба“ и пр. Д. Ш.

Хроника.

Негово Високопреосвещенство Русенскиятъ Митрополитъ Михаилъ на 1-й того, недѣля, е посетилъ гр. Разградъ. Билъ е срещнатъ извънредно добре отъ разградци. При срещата, сжбота вечеръ, на открито предъ хиляденъ народъ казалъ вдѣхновена речъ, а въ недѣля служилъ и проповѣдвалъ въ църквата на града, която била препълнена отъ богомолци. Имаме случай сами да чуемъ и видимъ какъ разградци изказватъ своя възторгъ отъ демократичнитѣ обnosки на своя младъ Кириархъ

Г-нъ Ст. Петковъ на връщане отъ Варна се е отбилъ въ Провадия. Тамъ е държалъ беседа въ сжбота на 30-й априль, на тема: „Възкресението на Христа“. Сжщиятъ сигналъ въ Разградъ на 1-й май, недѣля, и въ 6 1/2 часа вечерта държалъ беседа въ градския салонъ на тема: „Христосъ и съвремения човъкъ“, а въ вторникъ, 3-й того, — въ Русе на тема: „Вѣра и опитъ“. И въ тритѣ града публиката трудно се е побираща въ салонитѣ, дето е говорилъ многоизвестниятъ ораторъ.

Преди единъ месецъ въ града ни се организира „Клонъ отъ Съюза за закрила на децата въ България“. Въ общото си събрание на мартъ т. г. въ присѣствието на задължителнитѣ членове г. г. окр. управителъ, кмета на града, началника на гарнизона, окр. училищенъ инспекторъ, г. г. директоритѣ на гимназитѣ, главнитѣ учители на основитѣ училища, началницитѣ на всички учреждения, делегатитѣ на дружествата: червения кръстъ, женското благотворително дружество, младежкия черв. кръстъ, юнашката и скаутската организации и др. се избра настоятелство въ следния съставъ: Председателъ кмета на града, Подпредседателъ г-нъ Скопакъ, Секретаръ г-нъ Д-ръ Блъсковъ, съветникъ г-жа Х. Д-ръ Стоянова, касиеръ г-нъ Насковъ.

Пожелаваме успехъ на клонъ и ползотворна дейностъ на настоятелството.

День на детето ще се празнува въ цѣла България въ недѣля на 8 май. Правятъ се голѣми приготовления за подобаващото празненство на тоя день и въ нашия градъ съ живото участие на учащата се младежъ. Умоляватъ се всички граждани да се отзоватъ на голѣмия празникъ на своитѣ мили рожби.

Сутринта въ църквата „Св. Възнесение“ следъ Св. Литур-

гия ще има молебенъ съ речъ отъ свещеникъ. Следъ това—манifestация изъ града начело съ военната музика, която сжщо ще завърши съ речъ отъ друго лице.

Великденъ въ Москва.

Единъ английски вестникъ събщава, че православния Великденъ билъ отпразнуванъ съ обичайната тържественостъ въ болшевишката столица и че усилията на атеистическата организация „Союзъ безбожниковъ“ да уреди събрания и забави, за да отклони народа отъ участие въ църковнитѣ тържества, не указали ни най-малко влияние върху грамадитѣ мнозинства, които се трупаха въ черквитѣ презъ време на службитѣ. Тълпитѣ въ всички черкви били тѣхъ голѣми, че голѣмъ брой толяци се въ всички черкви трѣбвало да стоятъ отвънъ черквитѣ.

Около полунощъ цѣлиятъ градъ трептѣлъ отъ силния и несмълкаемъ звънъ на черковнитѣ камбани, придруженъ отъ трѣсъка на пушанитѣ ракети, докато грамадни и живописни процесии съ запалени свѣщи обикаляли около черквитѣ.

Аязларската община, Поповско, е изпратила до Негово Високопреосвещенство Русенския Митрополитъ Михаилъ следното писмо съ копие до „Н. Будителъ“:

Ваше Високо Преосвещенство,

Съ настоящето си писмо идемъ да изкажемъ най-искрено дълбокото съраждане на всички: Общинското управление, Църква, и училищата отъ с. Аязларъ, Поповска околия, за сполучливия изборъ, който провъзгласи Васъ за Митрополитъ на Достополно Червенската ни Епархия. Всички Ви познаваме —отъ 31. X. 1926 год. когато населението ни има щастливия случай да Ви скромно посрещне, минавайки презъ селото ни Аязларъ на пътъ за село Конакъ — Варненска епархия.

Думитѣ, казани отъ Васъ тоя день предъ насъбралитѣ се християни, предъ църковния дворъ, дълбоко се запечатаха въ сърдцата на всички и всѣки следъ раздѣлата си съ Васъ се отправи за дома, утѣшенъ и съ възгласа: „Дано по-често чуваме такива слова.“ И наистина, това ни желание се удовлетвори, безъ да сме искали ходатайството на нѣкого, а по Божие благоволение, чрезъ сполучливия изборъ — да бждете нашъ Духовенъ Архипастиръ.

Имайки предъ видъ, че тогава, когато Вий бѣхте чужди за епархията ни, макаръ и изморенъ отъ пжтуване, все пакъ

ни духовно напжтствахте ни, като нашъ вече Духовенъ, ще можемъ да Ви даме по често между насъ чувваме бащинскитѣ Ви ствия, отъ каквито всички християни се нуж-

И така, още единъ пжтъ, то изказваме радостта съ молимъ Всеподателя — Е да Ви дарува добро здраве дългъ животъ, за да можете достойно да изпълните обещанието, дадено предъ Престолъ.

Да живѣе Митрополитъ хайлъ!

Енор. свещ.: Юр. Д. Митрополитъ

Кметъ: П. Ивановъ,

Секр.-бирн.: Ив. Власковъ

Гл. Учителъ: Д. Димовъ,

Директоръ: П. Шарбановъ

Въ нѣкои села населението има обичай презъ годината да празнува разни не вълчи, срещу градобити празници и пр. Между нѣкои села въ четвъртитѣ отъ Великденъ до несение се празнува, за не падала градушка въ посевитѣ. Като се има предъ видъ, че нашиятъ земеделецъ работи много малко и не статъчно време презъ годината, а цѣлата зима и голяма частъ отъ есенята и пролѣтния прекарва въ бездейностъ, като се има още предъ видъ, че църквата не познава такива празници и не ги позволява добре е свещеницитѣ да ветватъ своитѣ енорияши не хаятъ хубавото си време презъ лѣтния сезонъ на пътъ за хатѣра на вълчичекитѣ и пр., а като пастрого недѣлния день и деноопредѣлени отъ църквата молитва, да работятъ въ всички други дни съ упорство въра и надежда въ Бога, то обича труда, а не лѣноста и суевѣрието.

Съгласно закона за сжбата на Църквата, гласуванъ на 15. априль т. г. и публикуванъ въ бр. 12. на „Държавенъ вестникъ“ отъ 1-й май т. г. зохъ въ сила следнитѣ свещенически такси при трѣбитѣ:

За вѣнчаване	— 250 лева
„ кръщаване	— 50 „
„ водосветъ	— 20 „
„ голѣмо опѣло	100 „
„ малко	„ 50 „
„ панихида	— 20 „
„ маслосветъ	— 50 „
„ свещеническа служба	— 50 „
„ бабина вода	— 10 „
„ четиридесятна молитва	— 20 „

Три сестри.

(Източна легенда.)

Великиятъ Творецъ, като създаде свѣта, пратилъ на земята Радостта и Смъртта, за да напомнятъ на човѣка по-често за Бога. Но човѣкътъ обикналъ само Радостта, свѣтлата, лжчезарна и увѣнчана съ благоуханни цвѣта радостъ. — Защо ме не обичашъ? попитала човѣка опечалената Скръбъ.

— Махни се отъ мене, мрачна дъще на нощта: азъ дори немога и името ти да произнеса, — отговорилъ човѣкътъ. Тогава увитата съ тъменъ вуалъ Скръбъ възлѣзла при своя Създателъ.

— Човѣкътъ не иска да ме приеме, той не иска дори да чуе името ми! оплакала се тя. О, направи, Великий, човѣкътъ да не ме презира, а да се научи да ме обича и дири. И Творецътъ отговорилъ на

Скръбта. Да бжде така! Подиръ това повикалъ при Себе си отъ земята Музиката и Пѣсенята.

— Идете имъ заповѣдалъ Той, — придружавайте Скръбта, когато отива при човѣка, защото безъ Скръбта ще умре Радостта на земята.

— Великий Създателю, — се решила да възрази Музиката. — Нали Самъ ти ми заповѣда да служа на Радостта? Нима ние съ пѣсенята не сме най-добри другари? На кого ще я оставимъ сега?

— Иди и служи и на дветѣ, и на Радостта и на Скръбта, — отговорилъ на Музиката Великиятъ Творецъ. Отъ сега вмѣсто Скръбта ти ще говоришъ съ хората. Скръбта да замлъкне, та да може човѣкътъ чрезъ тебе по-добре да разбере нейната печалъ и да се научи да я обича и дири. Тогава Музиката и Пѣсенята повели обратно Скръбта къмъ

земята. Преди да напустнатъ небеснитѣ селения, Пѣсенята се спрѣла до единъ цвѣналь розовъ храстъ.

Чудни небесни рози благоухаели по него. Всѣка отъ тия ароматни рози имала свое особено название.

— Краси се и ти като наша нова спжтница, се обърнала Пѣсенята къмъ Скръбта. — Погледни какъ азъ и моята сестра Музиката сме украсени съ рози отъ този чуденъ храстъ. Името на моята роза е „благозвучие“, а името на розата, съ която е украсена моята сестра, е „хармония“; ти пъкъ вземи ето тази. При тѣзи думи Пѣсенята откъснала най-прекрасната роза отъ небесния храстъ, припела я съ зеленина и, като разкошенъ вѣнецъ, я сложила върху тъмнитѣ кждреци на Скръбта.

Името на тази роза било примирение.

Кротко и нежно сияние озарило бледното чело на Скръб-

та, а сълзата, която въ тази минута се търколила изъ нейнитѣ тъмни копнинени рѣсници, се превърнала на чуденъ, драгоцененъ бисеръ.

— Този бисеръ ще се изсипва изъ твоитѣ очи, когато азъ ще говоря вмѣсто тебе, — казала Музиката. — Сълзи, подобни на този бисеръ, ще падатъ въ чашата, която ти ще поднасяшъ на човѣка, но азъ ще ги направя сладки като медъ.

Увѣнчана съ чудесната роза, Скръбта подигнала прекрасната си печална глава, пригърнала и притиснала до гърдитѣ си Музиката и Пѣсенята и целунала новитѣ си две сестри съ дълга и гореща целувка. Въ този мигъ дветѣ небесни сестри станали още по-прекрасни.

— Сега азъ, очистена чрезъ скръбта, ще бжде още по-

хармонична и звучна! — радно и възбудено възкликна Музиката.

— А азъ — още по-лазно и дълбоко — казала Пѣсенята. — Азъ пъкъ се примиря съ сждбата си и съ човѣка, — отговорила Скръбта. И тритѣ вкупомъ, увѣнчани съ небесни цвѣтове, стигнали на земята.

Тѣ заварили човѣка, който приготвяла музикаленъ струментъ — Еолова арфа. Музиката се докоснала нейнитѣ струни и тѣ зазвѣтели печално и тжжно, въ това време изъ устата на Пѣсенята се понесли чудни звуци: затрептѣла нова вдѣхновена отъ Скръбта която намѣрила въ себе примирение и тиха неспокойна радостъ.

И човѣкътъ радостно се михналъ, макаръ че сълзи тѣли на очитѣ му.